

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 4Svk/5/2021
Identifikačné číslo spisu: 8020200523
Dátum vydania rozhodnutia: 21. apríla 2022
Meno a priezvisko: JUDr. Monika Valašiková
Funkcia: predsedníčka senátu
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2022:8020200523.1

ROZSUDOK

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Valašikovej, PhD. a členov senátu JUDr. Zuzany Mališovej a prof. JUDr. PhDr. Petra Potáscha, PhD., v právnej veci žalobcu: C. C., nar. XX.XX.XXXX, U. XX, XXX XX U., N. D., právne zastúpený: Mgr. Miroslav Burget, advokát, Aloise Krále 10, 796 01 Prostějov, Česká republika, doručovacia adresa: JUDr. Ladislav Lukáč, advokát, Hlavná 17, 080 01 Prešov, proti žalovanému (s t a ž o v a t e ľ o v i): Okresný úrad Prešov, odbor opravných prostriedkov, Námestie mieru 3, 080 01 Prešov, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného číslo: OU-PO-OOP4-2017/003946-01-LIM zo dňa 20.01.2017, v konaní o kasačnej sťažnosti sťažovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č.k. 1S/57/2020 - 24 zo dňa 04.03.2021, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 1S/57/2020-24 zo dňa 4. marca 2021 z r u š u j e a v e c v r a c i a n a d ě a ľ š i e k o n a n i e .

O d ō v o d n e n i e

I.

Konanie pred správnym súdom

1. Napadnutým rozsudkom č.k. 1S/57/2020-24 zo dňa 04.03.2021 Krajský súd v Prešove (ďalej aj „krajský súd“ alebo „správny súd“) rozhodol tak, že zrušil rozhodnutie žalovaného č. OU-PO-OOP4-2017/003946-01-LIM zo dňa 20.01.2017 (ďalej ako „druhostupňové rozhodnutie“ alebo „rozhodnutie žalovaného“) a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Správny súd rozhodol bez pojednávania podľa § 107 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „SSP“) po tom, čo bol rozsudok správneho súdu č.k. 3S/15/2017-84 zo dňa 04.12.2018 rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6Sžrk/10/2019 zo dňa 21.04.2020 zrušený a vec vrátená na ďalšie konanie.

2. V odôvodnení napadnutého rozsudku správny súd konštatoval, že predmetom prieskumu bolo rozhodnutie žalovaného rozhodujúceho o odvolaní žalobcu proti rozhodnutiu Okresného úradu Poprad, pozemkový a lesný odbor č. OU-PP-PLO-2016/000365-029-MI zo dňa 26.09.2016 (ďalej len

„prvostupňové rozhodnutie“) podľa § 9 ods. 4 zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku v znení účinnom v čase vydania rozhodnutia správneho orgánu (ďalej aj ako „Zákon o pôde“) toto odvolanie zamietol a potvrdil prvostupňové rozhodnutie, ktorým bolo rozhodnuté o tom, že účastníkom konania, R. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. XXX, U., N. D. a C. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom U. XX, U., N. D., sa nevydávajú nehnuteľnosti a nepriznáva sa právo na náhradu za nehnuteľnosti zapísané pôvodne v pozemkovoknižnej vložke č. XXXX, parc. č. XXXX/X „Les Riečavy“ o výmere 17 265 m², na ktorom bola postavená Chata Kpt. Rašu, katastrálne územie F. (ďalej aj ako „nehnuteľnosť“ alebo „chata“), ktoré neprešli na štát v dobe od 25.02.1948 do 01.01.1990 žiadnym zo spôsobov uvedených v § 6 zákona o pôde a Chata Kpt. Rašu netvorila poľnohospodársky pôdny fond ani lesný pôdny fond v zmysle § 1 zákona o pôde.

3. Správny súd sa nestotožnil s právnym záverom správneho orgánu, že na turistickú chatu, ktorá bola postavená na lesnom pozemku, sa zákon o pôde nevzťahuje. Doslovný gramatický výklad žalovaného, že turistická chata nespadá pod režim zákona o pôde je formalistický a podľa názoru správneho súdu nemá žiadne racionálne zdôvodnenie pokiaľ pozemok na ktorom bola nehnuteľnosť postavená bol predmetom konania o vydanie podľa zákona o pôde, pretože išlo o lesný pozemok a zákon o pôde sa vzťahuje na iné stavby patriace k poľnohospodárskej usadlosti a slúžiace poľnohospodárskej a lesnej výrobe. Správny súd nevidel žiaden rozumný dôvod, prečo by tomu tak nemalo byť aj v prípade nehnuteľnosti - turistickej chaty, ktorá sa nachádzala na lesnom pozemku. Charakter nehnuteľnosti - turistickej chaty, jednoznačne súvisí s druhom pozemku - lesným pozemkom a tomu zodpovedá aj účel jej využitia. Nešlo o nehnuteľnosť slúžiacu na trvalé bývanie (rodinný dom alebo iná budova určená na bývanie), ale chata mala široké spoločenské využitie, čo odôvodňuje aj jej zabratie.

4. Správny súd mal za preukázané, že z administratívneho spisu a jednotlivých dôkazov nepochybne vyplýva, že chata bola v roku 1950 prevzatá do socialistického sektoru Slovaturu - oblastný zbor pre cestovný ruch Vysokých Tatier. V zápisnici zo dňa 02.10.1950 sa uvádza, že chata mala byť daná do držby za nájom. Podľa tvrdenia žalobcu, žiadny nájom jeho právnym predchodcom nebol platený. Táto skutočnosť je potvrdená oznámením Národného podniku Turista zo dňa 14.03.1956, kde sa uvádza, že chata bola daná do bezplatného užívania. Z oznámenia Národného podniku Turista zo dňa 31.01.1955 je zrejmé aj to, že právnym predchodcom žalobcu nebolo umožnené s nehnuteľnosťou nakladať.

5. Správny súd konštatoval, že je spravodlivé podľa názoru súdu priznať žalobcovi náhradu za nehnuteľnosť, chatu Kpt. Rašu, keďže je nepochybné, že k jej zničeniu došlo počas užívania právnickou organizáciou štátu. Je nepochybné, že k odškodneniu právnych predchodcov žalobcu nedošlo. Správny orgán nepriznal právo na náhradu za nehnuteľnosť - chatu Kpt. Rašu s odôvodnením, že táto neprešla na štát v dobe od 25.02.1948 do 01.01.1990 žiadnym zo spôsobov uvedených v § 6 zákona o pôde a že netvorila poľnohospodársky pôdny fond ani lesný pôdny fond podľa § 1 zákona o pôde. Žalovaný bol názoru, že nehnuteľnosť - turistická chata nespadá pod dikciu zákona o pôde, pretože nebola budovou ani stavbou patriacou k pôvodnej usadlosti, včítane zastavaných pozemkov, alebo obytnou a hospodárskou budovou a stavbou slúžiacou poľnohospodárskej a lesnej výrobe alebo s ňou súvisiacemu vodnému hospodárstvu, včítane zastavaných pozemkov. Vzhľadom na jej využitie išlo nepochybne o turistickú chatu, na ktorú sa ustanovenia Zákona o pôde nevzťahujú. Nie je preto možné priznať právo na náhradu za túto stavbu v zmysle zákona o pôde.

6. Správny súd konštatoval, že zákonodarca vymedzil množinu pozemkov a s nimi súvisiacich stavieb, pri ktorých sa rozhodol zmierniť majetkové krivdy. Turistická chata bola obytnou budovou (avšak nie stavbou určenou na trvalé bývanie) súvisiacou s lesným pozemkom, na ktorom bola postavená. Preto je potrebné uprednostniť výklad *ratione legis* - zmierniť majetkové krivdy, ku ktorým došlo voči vlastníkom lesného majetku v období rokov 1948-1989, pred doslovným gramatickým výkladom. S poukazom na neuspokojenie nároku právneho predchodcu žalobcu podľa zákona č. 403/1990 Zb. o zmiernení následkov niektorých majetkových krívd v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 403/1990 Zb.“) a postúpenie žiadosti jeho právneho predchodcu okresnému úradu ešte v roku 1992, ktorý oznámil, že žiadosť vybaví, je zotrvanie na doslovnom gramatickom výklade ustanovenia § 1

ods. 1 Zákona o pôde neprípustné, bez zohľadnenia zmyslu a účelu zákona, ktorým je zmierniť následky niektorých majetkových krívd, ku ktorým došlo voči vlastníkom aj lesného majetku v období rokov 1948 až 1989. V prípade, že túto budovu odstránila alebo znehodnotila iná právnická osoba než štát, má vlastník právo na finančnú náhradu voči tejto právnickej osobe, pokiaľ sa nedohodnú na inom spôsobe náhrady. Zákon o pôde upravuje aj právo na (finančnú) náhradu za nehnuteľnosť, ktorú nie je možné navrátiť z dôvodov ustanovených v tomto zákone. Žalovaný sa aplikáciou ustanovenia § 23 zákona o pôde vôbec nezaoberal. Svoj záver odôvodnil iba poukazom na ust. § 1 ods. 1 Zákona o pôde. Podľa § 23 Zákona o pôde právo na náhradu podľa ustanovení § 14 a § 16 má aj vlastník obytnej alebo hospodárskej budovy, ktorá bola odstránená alebo znehodnotená v čase užívania organizáciou podľa osobitných predpisov. Podľa názoru súdu nehnuteľnosť, za ktorú žalobca žiada finančnú náhradu možno subsumovať pod ust. § 23 Zákona o pôde.

7. V prípade nehnuteľnosti takto získanej štátom bez právneho titulu prešlo na štát nelegálne panstvo nad nehnuteľnosťou. Nezákonnosť uvedenej držby sa prejavovala v tom, že skutočnému vlastníkovi reálne odňal možnosť nehnuteľnosť držať, užívať ju a požívať jej plody a úžitky. Takéto nezákonne panstvo právnym predchodcom žalobcu bránilo v reálnom využívaní nehnuteľnosti. Správny súd sa nestotožnil ani s právnym názorom žalovaného, že nehnuteľnosť neprešla na štát alebo inú právnickú osobu v zmysle ust. § 6 ods. 1 zákona o pôde. Žalovaný svoj záver odôvodnil iba tým, že z predložených dôkazov je zrejmé, že vlastníctvo k chate na štát neprešlo. Reštitučným titulom podľa § 6 ods. 1 zákona o pôde nie je iba prechod vlastníckeho práva na štát. Podľa § 6 ods. 1 písm. t/ zákona o pôde oprávneným osobám sa vydajú nehnuteľnosti, ktoré prešli na štát alebo inú právnickú osobu v dôsledku prevzatia nehnuteľnosti bez právneho dôvodu. O tento reštitučný dôvod (prevzatie veci štátom bez právneho dôvodu) ide vtedy, keď vlastník veci nebol postupom štátu síce formálne pozbavený svojho vlastníckeho práva, bola mu však odňatá možnosť vec držať, užívať ju a používať jej plody a úžitky, teda že sa štát zmocnil veci vo vlastníctve fyzickej osoby a nakladal s ňou ako vlastnou (vec okupoval) bez toho, že by k tomu mal nejaký právne relevantný dôvod (titul), s ktorým vtedy platné právo spájalo prechod vlastníckeho práva.

8. Správny súd poukázal aj na námietku žalovaného, že o náhrade za chatu nemôže rozhodnúť, pretože takéto rozhodnutie je mimo jeho pôsobnosti, rovnako ako bolo rozhodovanie mimo jeho pôsobnosti aj v minulosti. K tejto zdôraznil, že správny orgán konal o nároku právneho predchodcu žalobcu od roku 1991, podanie nepostúpil, ak mal za to, že nie je príslušný, kompetentnému orgánu a z napadnutých rozhodnutí je zrejmé, že nárok žalobcu posúdil podľa ustanovení Zákona o pôde, avšak konštatoval, že turistická chata, nespadá pod režim zákona o pôde a neprešla na štát podľa § 6 ods. 1 zákona o pôde. Teda konal vo veci nároku žalobcu a vydal rozhodnutie vo veci samej, preto súd považuje jeho námietku za nedôvodnú, pretože v prípade jeho nepríslušnosti, žiadosť právneho predchodcu mal postúpiť príslušnému orgánu a nie konať o jeho nároku od roku 1991 a vydať meritórne rozhodnutie.

9. Správny súd žalobcovi priznal úplnú náhradu trov konania voči žalovanému a žalobcovi priznal úplnú náhradu trov kasačného konania voči žalovanému.

II.

Kasačná sťažnosť žalovaného a vyjadrenie žalobcu

10. Proti rozsudku krajského súdu podal žalovaný včas kasačnú sťažnosť (ďalej aj ako „sťažovateľ“) z dôvodu podľa § 440 ods. 1 písm. g/ a i/ a ods. 2 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „SSP“) a navrhol rozsudok zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie a zároveň žalobcovi nepriznať náhradu trov konania.

11. Sťažovateľ v kasačnej sťažnosti uviedol, že správny súd nerešpektoval záväzný právny názor vyslovený v zrušujúcom rozsudku o kasačnej sťažnosti (uvedený v bode 38. odôvodnenia rozsudku kasačného súdu), nesprávne posúdil vec najmä vo vzťahu k predmetu konania - budovy turistickej chaty a rozsahu pôsobnosti Zákona o pôde, a zároveň vo výroku III. predmetného rozsudku nesprávne rozhodol o priznaní nároku na náhradu trov kasačného konania žalobkyni voči žalovanému z dôvodov podľa § 467 ods. 1 a 3 SSP v spojení s § 167 ods. 1 SSP. Vo svojom rozsudku správny súd síce

uviedol argumentáciu žalovaného o spôsobe uplatnenia reštitučného nároku žalobcom na Ministerstve pre správu a privatizáciu národného majetku Slovenskej republiky a následnému jej postúpeniu Okresnému úradu Poprad, ale nezobral do úvahy, že vtedajší Okresný úrad Poprad a dnešný Okresný úrad Poprad, pozemkový a lesný odbor ako prvostupňový správny orgán sú rozdielne správne orgány, ako to uviedol vo svojom rozhodnutí i v prvej kasačnej sťažnosti žalovaný.

12. Správny súd vo svojom rozhodnutí nezohľadnil skutočnosť, na ktorú poukazoval žalovaný, aj v prvej kasačnej sťažnosti, a to, že žalobca si uplatnil nárok podľa zák. č. 403/1990 Zb. a tento nárok nebol uplatnený „na pozemkovom úrade“. Žalobca si svoj nárok uplatnil podaním na Ministerstve pre správu národného majetku a jeho privatizáciu z 11.04.1991, podaným na poštovú prepravu v Prostějove 12.04.1991 (príloha č. 8 žaloby a č. 57 časti A predloženého spisového materiálu prvostupňového orgánu). O správnom postupe žiadateľov svedčí aj vyjadrenie Ministerstva financií SR č. 8/5986/1991 z 19.03.1992 - príloha č. 11 žaloby. Žalovaný vo svojom rozhodnutí uviedol, že nehnuteľnosť - chata Kpt. Rašu, ku ktorej nebolo odňaté vlastnícke právo, resp. vlastníctvo k nej neprešlo na štát niektorým z titulov podľa § 6 Zákona o pôde nie je stavbou, ktorá slúžila na poľnohospodárske alebo lesné využitie v zmysle ustanovení § 1 ods. 1 písm. b/ a c/ zákona o pôde, pretože nebola obytnou budovou, hospodárskou budovou a inou stavbou patriacou pôvodnej poľnohospodárskej usadlosti, včítane zastavaných pozemkov, alebo obytnou a hospodárskou budovou a stavbou slúžiacou poľnohospodárskej a lesnej výrobe alebo s ňou súvisiacemu vodnému hospodárstvu, včítane zastavaných pozemkov.

13. Sťažovateľ uviedol, že správny súd v bode 73. vo svojom rozsudku sa nestotožnil s právnym názorom žalovaného, že na turistickú chatu, ktorá bola postavená na lesnom pozemku, sa Zákon o pôde nevzťahuje. Zákonodarca v § 1 Zákona o pôde presne vymedzil rozsah pôsobnosti. Je zrejmé, že turistická chata nie je žiadnou z tam vymenovaných nehnuteľností, pretože nie je žiadnou z budov uvedených v písm. b/ a c/ a nie je ani iným poľnohospodárskym majetkom. Je nesprávny názor správneho súdu, že charakter stavby určuje druh pozemku, na ktorom je stavba postavená. Takýto názor nemá oporu v žiadnom právnom predpise. Zákon o pôde však naopak určuje rozsah pôsobnosti aj na pozemky, ktoré inak nie sú lesnými alebo poľnohospodárskymi pozemkami a neboli by predmetom konania, ale keďže sú zastavané budovami špecifikovanými v § 1 ods. 1 písm. b/ a c/, tieto pozemky sú v pôsobnosti zákona o pôde z dôvodu využitia budov na nich postavených. Nie však naopak. Sťažovateľ opätovne poukazuje na skutočnosť, že žalobca si včas uplatnil reštitučný nárok za turistickú chatu podľa iných príslušných právnych predpisov (zák. č. 403/1990 Zb.), podľa ktorých nie sú príslušné na konanie „pozemkové úrady“. Orgány verejnej moci príslušné konať o nároku uplatnenom podľa zák. č. 403/1990 Zb. v relevantnom čase v konečnom dôsledku nekonali, čo však žalobca včas nenamietal. Vlastnou nečinnosťou sa tak pripravil o možnosť poskytnutia náhrady príslušným orgánom verejnej moci. Nie je však úlohou „pozemkových úradov“ suplovať nečinnosť iných orgánov verejnej moci, ktoré mali rozhodovanie o uplatnenom nároku v kompetencii a ani zhojiť nečinnosť oprávnených osôb v konaní podľa zák. č. 403/1990 Zb v relevantnom čase.

14. Pre úplnosť žalovaný cituje z prvej kasačnej sťažnosti: „Súčasný Okresný úrad Poprad, pozemkový a lesný odbor, ako orgán v zmysle § 2 ods. 1 zák. č. 180/2013 Z.z. o organizácii miestnej štátnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, nie je nástupcom po Okresnom úrade Poprade, ktorému bol v roku 1992 nárok žiadateľov postúpený Ministerstvom pre správu a privatizáciu národného majetku a jeho privatizáciu. Ide o dve nezávislé inštitúcie, ktorých výkonná a rozhodovacia činnosť bola a je upravená špeciálnymi právnymi predpismi.“ Na základe vyššie uvedeného považuje žalovaný názor správneho súdu, že vec mala byť posudzovaná podľa ustanovenia § 6 ods. 1 písm. t/ zákona o pôde, tzn. nehnuteľnosť prešla na štát bez právneho dôvodu za mylný, pretože pôvodní vlastníci nehnuteľnosti odovzdali zápisnicou zo dňa 02.10.1950 národnému podniku Slovakotour v Starom Smokovci do držby a prevádzky na neurčitú dobu. Tento postup nemožno subsumovať podľa citované ustanovenie zákona o pôde, teda že vlastníctvo prešlo na štát bez právneho dôvodu. Táto skutočnosť však je irelevantná najmä s ohľadom na to, že nárok na náhradu za Chatu kpt. Rašu, ktorá bola postavená na pozemku parc. mpč. XXXX/X nebol uplatnený na „pozemkovom úrade“ a že na takúto budovu sa s ohľadom na ustanovenie § 1 ods.

1 Zákona o pôde nevzťahuje. S ohľadom na vyššie uvedené navrhol, aby kasačný súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil správne mu súdu na ďalšie konanie.

15. Sťažovateľ mal za to, že dostatočne podrobne a zrozumiteľne už uviedol dôvody, pre ktoré nie je možné rozhodovať o predmetnom nároku podľa zákona o pôde. Nevidí dôvod zaoberať sa otázkou príslušnosti iného orgánu, keďže nárok si žiadatelia uplatnili včas, na príslušnom orgáne, podľa príslušného právneho predpisu. Podľa názoru sťažovateľa je jednoznačne dané a zřejmé, že ak sa na danú vec vzťahoval zákon č. 403/1990 Zb., nie je možné na túto vec aplikovať iný reštitučný predpis v kompetencii pozemkového úradu tak, ako to uviedol správny súd v rozsudku, aby bol zachovaný účel právneho predpisu a aby došlo k ochrane práv oprávnených osôb.

16. Z obsahu spisu jednoznačne vyplýva, že žiadatelia si uplatnili nárok na Ministerstve pre správu národného majetku a jeho privatizáciu podaním zo dňa 11.04.1991. Toto podanie bolo postúpené Okresnému úradu v Poprade dňa 30.03.1992. Ďalej však nie je zřejmé, ako bolo s týmto nárokom naložené, kto a kedy, či vôbec, túto žiadosť vybavoval. Skúmať však tieto náležitosti sťažovateľovi neprináleží. Podľa sťažovateľa nie je pochybením správneho orgánu prvého stupňa, ako jedného z nástupcov bývalých pozemkových úradov, že sa podaním - listom Správy TANAP-u zo dňa 12.11.1991 zaoberal ako podaním podľa zákona o pôde, aj keď v konečnom dôsledku z povahy veci vyplynulo, že na úspešné vybavenie nie je príslušný. Sťažovateľ opakovane zdôraznil, že na konanie podľa zákona č. 403/1990 Zb. nebol príslušný ani on, ani žiaden z pozemkových úradov.

17. Žalobca v písomnom vyjadrení doručenom súdu dňa 10.08.2021 navrhol kasačnú sťažnosť zamietnuť, keďže túto považuje za nedôvodnú. Pokiaľ žalovaný v kasačnej sťažnosti tvrdil, že jeho nárok, tak ako si ho uplatnili jeho právni predchodcovia bol uplatnený nesprávne, potom mal predmetný úrad vysloviť svoju nepríslušnosť a jeho predchodcov poučiť o tom, ktorý orgán je k vybaveniu ich žiadosti príslušný. Postup, ktorý žalovaný uplatnil je v rozpore s princípom právnej istoty a zásadou iura novit curia. Žalobca zdôraznil, že práve to bol žalovaný, ktorý dňa 25.08.1992 svojím oznámením vyzul jeho predchodcov, že ich žiadosť bude vybavená. Čo sa týka výkladu pojmu obytná budova, keď žalovaný tvrdí, že chata Kpt. Rašu znaky obytnej budovy nespĺňa, tento výklad považuje za formalistický opierajúc sa len o § 1 zákona o pôde, a to izolovane bez prihliadnutia na ostatné právne normy, konkrétne § 14 ods. 1 zákona o pôde, v ktorom je uvedené: oprávnenej osobe patrí náhrada za obytné budovy, hospodárske budovy a iné stavby, ktoré podľa tohto zákona nemožno vydať, alebo ktoré zanikli alebo boli prevedené na osobu, ktorá nie je povinná ich vydať. Obdobne oprávnenej osobe patrí náhrada za pozemok, ktorý sa podľa tohto zákona nevydá a za ktorý sa neposkytol iný pozemok. Zároveň dal do pozornosti, že treba dbať na účel právnych predpisov cez prizmu historického výkladu doby, kedy boli prijímané a citoval judikatúru Ústavného súdu ČR k účelu reštitučných zákonov. Na základe uvedeného mal žalobca za to, že napadnuté rozhodnutie správneho súdu bolo vecne správne.

III.

Konanie na kasačnom súde

18. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky ako súd kasačný podľa § 21 písm. a/ SSP v spojení s § 438 ods. 2 SSP, po tom, čo zistil, že kasačná sťažnosť bola podaná riadne a včas (§ 443 SSP a § 444 SSP), oprávnenu osobou na podanie kasačnej sťažnosti (§ 442 SSP), smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (§ 439 SSP), kasačná sťažnosť má predpísané náležitosti (§ 445 ods. 1 SSP a § 57 SSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie z dôvodov a v rozsahu uvedenom v podanej kasačnej sťažnosti podľa § 440 SSP, § 441 SSP a § 453 SSP a postupom podľa § 455 SSP bez nariadenia pojednávania dospel k záveru, že kasačná sťažnosť sťažovateľa nie je dôvodná.

19. Predmetom kasačného prieskumu bol rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 1S/57/2020-24 zo dňa 04.03.2021, ktorým tento podľa ust. § 191 ods. 1 SSP správnej žalobe žalobcu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo dňa č. OU-PO-OOP4-2017/003946-01-LIM zo dňa 20.01.2017 rozhodol tak, že toto rozhodnutie žalovanému zrušil a vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Napadnutému rozsudku správneho súdu predchádzal rozsudok sp.zn. 6Sžrk/10/2019 zo dňa

21.04.2020 Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorým zrušil rozsudok Krajského súdu v Prešove, č.k. 3S/15/2017-84 zo dňa 04.12.2018 a vec vrátil správne mu súdu na opätovné konanie a rozhodnutie. V bode 38. odôvodnenia rozhodnutia Najvyšší súd SR uviedol, že „z odôvodnenia žalovaného vyplýva, že žalovaný správny orgán ako aj prvostupňový správny orgán svoje rozhodnutie dostatočným spôsobom odôvodnili. V odvolacom rozhodnutí žalovaný správny orgán podľa názoru kasačného súdu, riadnym a vyčerpávajúcim spôsobom reagovali na všetky námietky žalobcu uvedené v jeho odvolaní voči prvostupňovému rozhodnutiu.“

20. Z administratívneho spisu vyplýva, že žalovaný ako odvolací orgán rozhodol o odvolaní žalobcu proti rozhodnutiu Okresného úradu Poprad, pozemkový a lesný odbor č. OU-PP-PLO-2016/000365-029-MI zo dňa 26.09.2016 podľa § 9 ods. 4 zákona o pôde tak, že odvolanie zamietol a potvrdil rozhodnutie, ktorým bolo rozhodnuté o tom, „že účastníkom konania, R. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. XXX, U., N. D. a C. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom U. XX, U., N. D., sa nevydávajú nehnuteľnosti a nepriznáva sa právo na náhradu za nehnuteľnosti zapísané pôvodne v pozemkovoknižnej vložke č. XXXX, parc. č. XXXX/X „Les Riečavy“ o výmere 17 265 m², na ktorom bola postavená Chata Kpt. Rašu, ktoré neprešli na štát v dobe od 25.02.1948 do 01.01.1990 žiadnym zo spôsobov uvedených v § 6 zákona o pôde a Chata kpt. Rašu netvorila poľnohospodársky pôdny fond ani lesný pôdny fond v zmysle § 1 zákona o pôde“. Z ďalšieho obsahu administratívneho spisu vyplýva, že žiadosťou zo dňa 11.04.1991 právny predchodca žalobcu žiadal o vrátenie pozemku a náhradu škody podľa zákona č. 403/1990 Zb. o vydanie vecí a vyporiadanie nároku. Žiadosť bola podaná poštovou prepravou dňa 12.04.1991 a adresovaná Ministerstvu pre správu národného majetku a jeho privatizáciu v Bratislave. Žiadosťou zo dňa 27.09.1991 adresovanou Ministerstvu financií Slovenskej republiky právny predchodca žalobcu žiadal o podanie správy, či sa vecou bude zaoberať, pretože do dňa podania tejto žiadosti neobdržal žiadnu správu od Ministerstva pre správu národného majetku a jeho privatizáciu. Išlo o vyporiadanie len finančné, pretože objekt bol zničený požiarom. Nehnuteľnosť pôvodného vlastníka bola tak v užívaní organizácie socialistického sektora od roku 1950. Prvostupňový správny orgán rozhodol o nevydaní nehnuteľností a o neposkytnutí náhrady, keďže tieto nehnuteľnosti neprešli do vlastníctva štátu v rozhodnom období a pozemok je v čase rozhodovania stále vedený ako majetok účastníkov konania, žiadateľov (t.j. žalobcu), s odkazom na § 1 ods. 1, § 9 zákona o pôde, § 1 zákona č. 53/1966 Zb. o ochrane poľnohospodárskeho pôdneho fondu, § 2 zákona č. 61/1977 Zb. o lesoch. Bolo však preukázané, že tento pozemok na štát neprešiel, o čom svedčia údaje LV č. XXXX, kde sú ako vlastníci evidovaní C. C. a T. C., účastníci správneho konania, obaja v podiele 1. Stavba na tomto pozemku, Chata Kpt. Rašu, ku ktorej nebolo odňaté vlastnícke právo, resp. vlastníctvo k nej neprešlo na štát niektorým z titulov podľa § 6 zákona o pôde nie je stavbou, ktorá slúžila na poľnohospodárske alebo lesné využitie v zmysle § 1 ods. 1 písm. b/, c/ zákona o pôde, pretože nebola obytnou budovou, hospodárskou budovou a inou stavbou patriacou k pôvodnej poľnohospodárskej usadlosti, včítane zastavaných pozemkov, alebo obytnou a hospodárskou budovou a stavbou slúžiacou poľnohospodárskej a lesnej výrobe alebo s ňou súvisiacemu vodnému hospodárstvu, včítane zastavaných pozemkov. Vzhľadom na jej využitie išlo nepochybne o turistickú chatu, na ktorú sa ustanovenia zákona o pôde nevzťahujú.

21. Prvostupňový správny orgán konal o žiadosti právneho predchodcu žalobcu od roku 1992 a v roku 2017 vydal rozhodnutie, v ktorom konštatoval, že nespochybnuje nárok žalobcu na finančnú náhradu, ale že nebol uplatnený na príslušnom orgáne, resp. mal byť uplatnený podľa iného právneho predpisu. Nárok žalobcu na náhradu nespochybnil ani žalovaný, avšak poukázal na to, že si ho mal žalobca, resp. jeho právny predchodca uplatniť u povinnej osoby resp. podľa iných právnych predpisov ako zákona o pôde.

IV.

Právne predpisy, právne názory kasačného súdu

22. Kasačný súd po oboznámení sa s rozsahom a dôvodmi kasačnej sťažnosti proti napadnutému rozsudku správneho súdu preskúmal rozsudok správneho súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, skúmal aj napadnuté rozhodnutia žalovaného správneho orgánu a konanie im predchádzajúce najmä z toho pohľadu, či sa správny súd vysporiadal so všetkými zásadnými

námietskami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

23. Podľa § 1 zákona č. 403/1990 Zb. o zmiernení následkov niektorých majetkových krívd v znení neskorších predpisov (ďalej ako „zákon č. 403/1990 Zb.“), zákon sa vzťahuje na následky majetkových krívd spôsobených fyzickým a súkromným právnickým osobám odňatím vlastníckeho práva k nehnuteľným, prípadne hnutel'ným veciam podľa vládneho nariadenia č. 15/1959 Zb. o opatreniach týkajúcich sa niektorých vecí užívaných organizáciami socialistického sektoru, podľa zákona č. 71/1959 Zb. o opatreniach týkajúcich sa niektorého súkromného domového majetku, a znárodnením zoštatnením na základe výmerov niektorých odvetvových ministerstiev, vydaných po roku 1955 a odvolávajúcich sa na znárodňovacie predpisy z roku 1948.1) Za odňatie vlastníckeho práva podľa tohto zákona sa považuje aj prechod vlastníckeho práva na základe kúpnej zmluvy podľa § 4 ods. 1 a 2 vládneho Nariadenia č. 15/1959 Zb.

24. Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku v znení účinnom v čase vydania rozhodnutia žalovaného (ďalej len „zákon č. 229/1991 Zb.“ alebo „Zákon o pôde“), zákon sa vzťahuje na

- a) pôdu, ktorá tvorí poľnohospodársky pôdny fond alebo do neho patrí,1) a v rozsahu ustanovenom týmto zákonom aj na pôdu, ktorá tvorí lesný pôdny fond,2) (ďalej len „pôda“),
- b) obytné budovy, hospodárske budovy a iné stavby patriace k pôvodnej poľnohospodárskej usadlosti, včítane zastavaných pozemkov,
- c) obytné a hospodárske budovy a stavby slúžiace poľnohospodárskej a lesnej výrobe alebo s ňou súvisiacemu vodnému hospodárstvu, včítane zastavaných pozemkov,
- d) iný poľnohospodársky majetok uvedený v § 20.

25. Podľa § 4 ods. 1 a 2 zákona o pôde, (1) Oprávnenou osobou je štátny občan Slovenskej republiky, ktorý má trvalý pobyt na jej území a ktorého pôda, budovy a stavby patriace k pôvodnej poľnohospodárskej usadlosti prešli na štát alebo na iné právnické osoby v dobe od 25. februára 1948 do 1. januára 1990 spôsobom uvedeným v § 6 ods. 1. (2) Ak osoba, ktorej nehnuteľnosť prešla v dobe od 25. februára 1948 do 1. januára 1990 do vlastníctva štátu alebo inej právnickej osoby v prípadoch uvedených v § 6 zomrela pred uplynutím lehoty uvedenej v § 13 alebo ak bola pred uplynutím tejto lehoty vyhlásená za mŕtvu, sú oprávnenými osobami, pokiaľ sú štátnymi občanmi Slovenskej republiky a majú trvalý pobyt na jej území, fyzické osoby v tomto poradí:

- a) dedič zo závetu, ktorý bol predložený pri dedičskom konaní, ktorý nadobudol celé dedičstvo,
- b) dedič zo závetu, ktorý nadobudol vlastníctvo, ale iba v miere zodpovedajúcej jeho dedičskému podielu; to neplatí, ak dedičovi podľa závetu pripadli len jednotlivé veci alebo práva; ak bol dedič závetom ustanovený len k určitej časti nehnuteľnosti, na ktorú sa vzťahuje povinnosť vydania, je oprávnený iba k tejto časti nehnuteľnosti,
- c) deti a manžel osoby uvedenej v odseku 1, všetci rovným dielom; ak dieťa zomrelo pred uplynutím lehoty uvedenej v § 13, sú na jeho mieste oprávnenými osobami jeho deti, a ak niektoré z nich zomrelo, jeho deti,
- d) rodičia osoby uvedenej v odseku 1,
- e) súrodenci osoby uvedenej v odseku 1, a ak niektorý z nich zomrel, sú na jeho mieste oprávnenými jeho deti.

26. Podľa § 6 ods. 1 zákona o pôde, (1) Oprávneným osobám sa vydajú nehnuteľnosti, ktoré prešli na štát alebo na inú právnickú osobu v dôsledku

- a) výroku o prepadnutí majetku, prepadnutí veci alebo zhabaní veci v trestnom konaní, prípadne v trestnom konaní správnom podľa prvších predpisov, ak bol výrok zrušený podľa osobitných predpisov,5)
- b) odňatia bez náhrady postupom podľa zákona č. 142/1947 Zb. o revízii prvej pozemkovej reformy alebo podľa zákona č. 46/1948 Zb. o novej pozemkovej reforme,
- c) postupu podľa § 453a Občianskeho zákonníka alebo podľa § 287a zákona č. 87/1950 Zb. o trestnom konaní súdnom (trestný poriadok) v znení zákona č. 67/1952 Zb.,

- d) odňatia bez náhrady postupom podľa zákona SNR č. 81/1949 Zb. SNR o úprave právnych pomerov pasienkového majetku bývalých urbárikov, komposesorátov a podobných právnych útvarov,
- e) odňatia bez náhrady postupom podľa zákona SNR č. 2/1958 Zb. SNR o úprave pomerov a obhospodarovaní spoločne užívaných lesov bývalých urbarialistov, komposesorátov a podobných útvarov,
- f) vyhlásenia a zmluvy o postúpení pohľadávok pre prípad vyst'ahovania (tzv. renunciačné vyhlásenie),
- g) toho, že občan zdržiavajúci sa v cudzine nehnuteľnosť zanechal na území republiky, alebo ktorého majetok prešiel na štát podľa zákona č. 183/1950 Zb. o majetku zanechanom na území Československej republiky osobami, ktoré optovali pre Zväz sovietskych socialistických republík a presídlili na jeho územie,
- h) zmluvy o darovaní nehnuteľností uzavretej darcom v tiesni,
- i) dražobného konania uskutočneného na úhradu pohľadávky štátu,
- j) súdneho rozhodnutia, ktorým sa vyhlásila za neplatnú zmluva o prevode majetku, ktorou občan pred odchodom do cudziny previedol vec na iného, ak dôvodom neplatnosti bolo opustenie republiky, prípadne uznanie takejto zmluvy účastníkmi za neplatnú; v takom prípade je oprávnenou osobou nadobúdateľ podľa uvedenej zmluvy, a to aj pokiaľ táto zmluva nenadobudla účinnosť,
- k) kúpnej zmluvy uzavretej v tiesni za nápadne nevýhodných podmienok,
- l) odmietnutia dedičstva v dedičskom konaní urobeného v tiesni,
- m) vyvlastnenia za náhradu, pokiaľ nehnuteľnosť existuje a nikdy neslúžila účelu, na ktorý bola vyvlastnená,
- n) vyvlastnenia bez vyplatenia náhrady,
- o) znárodnenia vykonaného v rozpore s vtedy platnými zákonnými predpismi alebo bez vyplatenia náhrady,
- p) prevzatia nehnuteľností bez právneho dôvodu,
- r) politickej perzekúcie⁶⁾ alebo postupu porušujúceho všeobecne uznávané ľudské práva a slobody,⁷⁾
- s) odovzdania do vlastníctva družstva podľa osobitných predpisov,⁸⁾
- t) prikázania do užívania právnickej osoby na základe zákona č. 55/1947 Zb. o pomoci roľníkom pri uskutočňovaní poľnohospodárskeho výrobného plánu, alebo vládneho nariadenia č. 50/1955 Zb. o niektorých opatreniach na zabezpečenie poľnohospodárskej výroby,
- u) prevodu na štát spoločne užívaných singulárnych lesov a lesných družstiev, pokiaľ členmi družstva boli aj fyzické osoby. Na prevzatie tohto majetku sa použijú osobitné predpisy,^{5a)}
- v) prechodu na štát podľa osobitného predpisu,¹¹⁾ ak sa nachádzajú na území vojenského obvodu Javorina;^{5b)} § 11 ods. 1 písm. g/ sa nepoužije.

27. Podľa § 9 ods. 1 až 4 Zákona o pôde, (1) Nárok uplatní oprávnená osoba na okresnom úrade a zároveň vyzve povinnú osobu na vydanie nehnuteľnosti. Povinná osoba uzavrie s oprávnenou osobou do 60 dní od podania výzvy dohodu o vydaní nehnuteľnosti. (2) Dohoda podlieha schváleniu okresným úradom formou rozhodnutia vydaného v správnom konaní. (3) Ak k dohode podľa odseku 1 nedôjde, rozhodne o vlastníctve oprávnenej osoby k nehnuteľnosti okresný úrad. (4) Pokiaľ je to nevyhnutne potrebné, môže okresný úrad zriadiť alebo zrušiť na prevádzanej nehnuteľnosti vecné bremeno, prípadne uložiť iné opatrenia na ochranu životného prostredia alebo dôležitých záujmov iných vlastníkov.

28. Podľa § 13 ods. 1 a 2 Zákona o pôde, (1) Právo na vydanie nehnuteľnosti podľa § 6 môže oprávnená osoba uplatniť do 31. decembra 1992. V prípade uvedenom v § 6 ods. 1 písm. a/ začne osemnásťmesačná lehota plynúť až odo dňa právoplatnosti rozhodnutia, ktorým bol výrok zrušený, ak dôjde k tomuto rozhodnutiu po dátume účinnosti tohto zákona. Neuplatnením práva v lehote právo zanikne. Lehoty na predkladanie písomných dôkazov v konaní pred okresným úradom sa spravujú všeobecnými predpismi o správnom konaní. (2) Ak nehnuteľnosť bola vydaná podľa § 9, môžu osoby, ktorých nároky uplatnené v lehote uvedenej v odseku 1 neboli uspokojené, tieto nároky uplatniť na súde voči osobám, ktorým bola nehnuteľnosť vydaná, do šiestich mesiacov odo dňa skončenia lehoty uvedenej v odseku 1.

29. Podľa § 14 ods. 1 a 2 Zákona o pôde, (1) Oprávnenej osobe patrí náhrada za obytné budovy, hospodárske budovy a iné stavby, ktoré podľa tohto zákona nemožno vydať alebo ktoré zanikli alebo boli prevedené na osobu, ktorá nie je povinná ich vydať. Obdobne oprávnenej osobe patrí náhrada za pozemok, ktorý sa podľa tohto zákona nevydá a za ktorý sa neposkytol iný pozemok. (2) Ak obytná budova, hospodárska budova alebo iná stavba, ktorá má byť vydaná, je podstatne zhodnotená tak, že jej cena určená ku dňu účinnosti tohto zákona prevyšuje cenu budovy v čase prevzatia štátom alebo inou právnickou osobou, je na vôli oprávnenej osoby, či prevezme budovu a uhradí povinnej osobe rozdiel medzi cenami alebo požiada o náhradu.

30. Prvým kasačným dôvodom, ktorý sťažovateľ v kasačnej sťažnosti uviedol bolo nesprávne právne posúdenie veci správnym súdom spočívajúce v nesprávnej aplikácii a výkladu právnych noriem. Právnym posúdením veci je analytická činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje čiastkové právne závery a spätnou aplikáciou vybranej právnej normy preveruje úplnosť a riadnosť fakticky zisteného skutkového stavu. Toto je základným poslaním správneho súdu pri prieskume zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy. Doterajšia ustálená judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky chápe sťažnostný dôvod zakotvený v § 440 ods. 1 písm. g/ SSP, krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci vo vzťahu k meritu prejednávanej veci, t.j. na prvom mieste ako nesprávnu aplikáciu právnej normy (hypotéza ako právny skutkový stav a dispozícia) na riadne zistený faktický skutkový stav vyplývajúci z merita veci, na druhom mieste ako nesprávny výber ustanovenia a v neposlednom rade ako nesprávny výber právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Sťažovateľ má povinnosť presne vymedziť dôvody kasačnej sťažnosti, aby spĺňali kvalitatívne požiadavky kladené zákonom. Tento možno na prvý pohľad príliš formálny príkaz nie je samoučelný, ale je vyjadrením toho, že kasačný súd sa má v zmysle zákonnej úpravy vo svojich rozhodnutiach zaoberať dôvodmi, ktoré má povinnosť konkrétne uviesť právny zástupca, príp. osoba konajúca za sťažovateľa, ktorá je na to kvalifikovaná svojím vzdelaním a profesiou, a nie dôvody prípustnosti a dôvodnosti kasačnej sťažnosti ako mimoriadneho opravného prostriedku, sám vyhľadávať.

31. Nesprávne právne posúdenie môže byť dôvodom kasačnej sťažnosti len vtedy, ak bolo rozhodujúce pre výrok napadnutého rozhodnutia. Kasačný súd v tejto súvislosti uvádza, že sa nestotožňuje s právnym názorom správneho súdu vysloveným v napadnutom rozsudku spočívajúcom v posudzovaní charakteru stavby v závislosti od pozemku na ktorej je postavená (v prerokúvanej veci turistická chata na lesnom pozemku). Pri aplikácii uvedeného právneho názoru v praxi by dochádzalo k absurdným situáciám, kedy by čo i len formálne zaradenie pozemku do určitej kategórie predurčovalo charakter stavby a táto by bola s definovaným účelom pozemku spätá. Tento právny názor správny súd vo svojom odôvodnení neodvodil zo žiadnej konkrétnej právnej úpravy, ale vyložil účelovo tak, aby podľa jeho odôvodnenia, došlo k zmierneniu majetkových krívd (viď bod 78 a 79 napadnutého rozsudku).

32. Krajský súd dospel nesprávnym právnym posúdením aj ku konštatovaniu, že napriek zneniu ustanovenia § 1 zákona o pôde je v súlade s ustálenou judikatúrou Ústavného súdu SR v reštitučných veciach, prejednávanej vec posúdiť podľa § 23 zákona o pôde, a teda, právo na náhradu podľa ustanovení § 14 a 16 má aj vlastník obytnej alebo hospodárskej budovy, ktorá bola odstránená alebo znehodnotená v čase užívania organizáciou podľa osobitných predpisov. V prípade, že túto budovu odstránila alebo znehodnotila iná právnická osoba než štát, má vlastník právo na finančnú náhradu voči tejto právnickej osobe, pokiaľ sa nedohodnú na inom spôsobe náhrady.

33. Kasačný súd sa s aplikáciou § 23 zákona o pôde na danú vec nestotožňuje, keďže rozsah právnej úpravy Zákona o pôde je jasne definovaný ustanovením § 1 zákona o pôde, z ktorého dikcie nevyplýva, že by sa Zákon o pôde vzťahoval na nehnuteľnosť - turistickú chatu. Takéto konštatovanie správnym súdom vedie k výkladu ustanovení contra legem. Ak mali právní predchodcovia žalobcu zákonnú možnosť uplatniť si nárok na finančné odškodnenie za zničenie predmetnej chaty podľa

zákona č. 403/1990 Zb. a neurobili tak včasným a účinným spôsobom, potom nemôže správny súd následným rozhodnutím - výkladom právnej normy nad jej prípustný rozsah zhojiť ich pochybenie.

34. V tejto súvislosti Najvyšší správny súd SR uvádza, že zo spisového materiálu vyplýva, že právni predchodcovia žalobcu - oprávnené osoby si uplatnili nárok podľa zákona č. 403/1990 Zb. Tento nárok však nebol uplatnený na príslušnom - pozemkovom úrade. Pokiaľ žiadateľmi uplatnený nárok bol v roku 1992 postúpený Ministerstvom pre správu národného majetku vtedajšiemu Okresnému úradu v Poprade, nebol tento nárok postúpený vtedajšiemu Pozemkovému úradu v Poprade ako právnenému predchodcovi súčasného Okresného úradu v Poprade, pozemkovému a lesnému odboru. Z uvedeného vyplýva, že žiadatelia si nárok uplatnili podľa zákona č. 403/1990 Zb. na inom úrade, resp. na orgáne verejnej moci, ako bol vtedajší Pozemkový úrad Poprad a mali sa ďalej domáhať svojich práv v zmysle tohto zákona. Pozemkový úrad, teda ani žalovaný, nemá skúmať, ktorý iný správny orgán môže o nároku rozhodovať, resp. takýto orgán vyhľadávať. Podľa názoru Najvyššieho správneho súdu SR súčasný Okresný úrad Poprad, pozemkový a lesný odbor, ako orgán v zmysle § 2 ods. 1 zákona č. 180/2013 Z.z. o organizácii miestnej štátnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov nie je nástupcom po Okresnom úrade Poprad, ktorému bol v roku 1992 nárok žiadateľov postúpený Ministerstvom pre správu a privatizáciu národného majetku. V tejto veci je potrebné súhlasiť so žalovaným, že ide o dve nezávislé inštitúcie, ktorých výkonná a rozhodovacia činnosť bola a je upravená špeciálnymi právnymi predpismi. Okresný úrad Poprad, pozemkový a lesný odbor ako jeden z právnych nástupcov po vtedajšom Pozemkovom úrade Poprad od začiatku pracuje s nárokom žiadateľov podľa zákona o pôde na základe listu Správy TANAP-u č. 2028/7i zo dňa 12.11.1991.

35. Druhým dôvodom, ktorý sťažovateľ uviedol ako kasačný dôvod je, že krajský súd nerešpektoval záväzný právny názor, vyslovený v predchádzajúcom zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti. S touto sťažnostnou námietkou sa kasačný súd nestotožnil. V predchádzajúcom rozsudku kasačného súdu sp. zn. 6Sžrk/10/2019 zo dňa 21.04.2020, ktorým Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd zrušil rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 3S/15/2017-84 zo dňa 04.12.2018 a vec mu vrátil na ďalšie konanie je zrejmé, že: „z odôvodnenia žalovaného, podľa názoru najvyššieho súdu, vyplýva, že žalovaný správny orgán ako aj prvostupňový správny orgán svoje rozhodnutie dostatočným spôsobom odôvodnili. V odvolacom rozhodnutí žalovaný správny orgán podľa názoru kasačného súdu, riadnym a vyčerpávajúcim spôsobom reagovali na všetky námietky žalobcu uvedené v jeho odvolaní voči prvostupňovému rozhodnutiu.“ Zároveň konštatoval, že z obsahu rozsudku Krajského súdu v Prešove je zrejmé, že krajský súd pri odôvodňovaní napadnutého rozsudku nepostupoval v zmysle zákonných pravidiel, keď odôvodnenie rozsudku z väčšej časti obsahovalo opis odôvodnenia rozhodnutí orgánu verejnej správy a reprodukciu žalobných dôvodov, resp. vyjadrenia účastníkov konania bez právneho posúdenia samotným správnym súdom. Vzhľadom k uvedenému považoval odôvodnenie rozsudku správneho súdu za nedostatočné. Kasačný súd uviedol, že skutočnosť, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku správneho súdu náležitým spôsobom nevyplývala jasná a určitá odpoveď, resp. právny názor súdu na zásadné argumenty žalovaného vo väzbe na tvrdenia žalobcu, a to najmä s ohľadom právneho posúdenia, vykazuje znaky zmätočnosti.

36. Najvyšší správny súd SR konštatuje, že napadnutým rozsudkom nedošlo k porušeniu viazanosti právnym názorom kasačného súdu, keď predchádzajúce zrušujúce rozhodnutie kasačného súdu smerovalo k povinnosti správneho súdu opätovne rozhodnúť tak, aby odôvodnenie bolo náležité a zrozumiteľné, a aby správny súd podal odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s prerokúvanou vecou.

37. Správny súd síce napadnutý rozsudok riadne odôvodnil, avšak pri tom vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia, čo bolo dôvodom pre opätovné zrušenie rozsudku správneho súdu.

38. Podľa ust. § 462 ods. 1 SSP, ak kasačný súd po preskúmaní zistí dôvodnosť kasačnej sťažnosti, rozhodne o zrušení napadnutého rozhodnutia a podľa povahy vráti vec krajskému súdu na ďalšie konanie alebo konanie zastaví, prípadne vec postúpi orgánu, do ktorého pôsobnosti patrí.

39. Vzhľadom na uvedené skutočnosti kasačný súd rozsudok Krajského súdu v Prešove zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V ďalšom konaní bude krajský súd viazaný právnym názorom kasačného súdu (§ 469 SSP), pokračovať v konaní vo vyššie načrtnutej línii.

40. Vzhľadom k tomu, že kasačný súd zrušil napadnutý rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie, v súlade s § 467 ods. 3 SSP o nároku na náhradu trov kasačného konania rozhodne krajský súd.

41. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky jednomyseľne pomerom hlasov 3:0.

Poučenie :

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.